

SILO SZAVAI ÜZENETÉNEK ELSŐ ÉVFORDULÓJA ALKALMÁBÓL

PUNTA DE VACAS, 2004. MÁJUS 4.

Kedves Barátaim!

Kudarcot vallottunk... de kitartunk!

Kudarcot vallottunk, de kitartunk a tervünk mellett, hogy emberivé tegyük a világot.

Kudarcot vallottunk, és kudarcot fogunk vallani újra meg újra, mert egy olyan madár szárnyain repülünk, amelynek neve "szándék", és amely átrepül a frusztráció, a gyengeségek és a kicsinyességek felett.

A sorsunkba vetett hit, a tetteink igazságába vetett hit, az önmagunkba és az emberi lénybe vetett hit az erő, amely élte a szárnyalásunkat.

Mivel nincs vége a Történelemnek, sem az eszméknek, sem az emberiségnek, és sem a gonosz, sem a manipuláció nem aratott végső győzelmet, továbbra is próbálkozhatunk azzal, hogy megváltoztassuk a dolgokat, és megváltoztassuk saját magunkat.

Ez az a szándék, amelyet érdemes megélni, mert ez azon jó emberek legnemesebb törekvéseinek folytatása, akik megelőztek minket. Ez az a szándék, amelyet érdemes megélni, mert ez szolgál előzményként a jövő nemzedékei számára, akik át fogják alakítani a világot.

Két nagy lélek kíséri a mai találkozásunkat, akik harcoltak a megkülönböztetés és az igazságtalanság ellen. Az erőszakmentesség inspiráló vezetői ők: Mahatma Ghandi és Martin Luther King; akik ismerték a kudarcot, de soha nem adták fel a törekvésüket. Ma erősen érezzük a jelenlétüket a gondolatainkban és a szívünkben.

Hogyan akarnak véget vetni az erőszaknak ebben a nyomorult világban, ahol az erő és az igazságtalanság uralkodik a falvakban és a városokban?

Talán azt gondolják, hogy ösztönző példát mutatnak az új nemzedékeknek, amikor videojátékok szereplőinek jelmezébe bújva támadnak a világra; amikor a legrosszabb zsarnokok módjára fenyegetőznek; és amikor végül a fiaikat távoli vidékekre küldik támadni, ölni és meghalni. Ez nem jó út és nem jó példa!

Talán az gondolják, hogy a halálbüntetés primitív gyakorlatának visszaállítása nagyszerű társadalmi példa lesz.

Talán azt gondolják, hogy a gyermekek büntetteinek egyre szigorúbb büntetésével majd eltűnik a bűnözés... vagy eltűnnek a gyerekek!

Talán azt hiszik, hogy ha a „kemény kéz” taktikáját alkalmazzák az utcákon, az utcák biztonságosak lesznek.

Nyilvánvaló, hogy ma léteznek és egyre sokasodnak ezek a problémák, de az erőszak erőszakos megközelítése nem vezet békéhez.

Nem teremt békét az élet e zoológiai látásmódja, mely a túlélésért és a legerősebb dominanciájáért folytatott harcnak kedvez. Ez a mítosz nem vezet eredményre. Nem lehet békét teremteni úgy, hogy manipulálják a szavakat vagy cenzúrázzák az emberek ellen elkövetett durva atrocitásokkal és erőszakkal szembeni őszinte tiltakozást. Ezen a ponton szándékosan nem említem az „emberi jogokat”, mert ez is egy olyan kifejezés, amelyet megfosztottak a tartalmától, és amelynek jelentését meghamisították. Manapság megtörténik, hogy védtelen népeket bombáznak azért, hogy megvédjék az emberi jogaikat...

Nem vezet békéhez az élet e zoológiai látásmódja, amely a jutalmon és büntetésen alapuló társadalmi rendet támogatja, és amely az állatok háziasításának gyakorlatát alkalmazza a tisztas polgár esetében, aki elkezd megtanulni, hogy bizalmatlan legyen, vádaskodjon és áruba bocsássa az érzelmeit.

„Valamit tennünk kell!” – ezt hallani mindenütt. Rendben van, én megmondom, mit kell tenni, de ez semmit sem ér majd, mivel senki sem fogja meghallgatni.

Azt mondom, hogy nemzetközi szinten a megszállóknak haladéktalanul vissza kell vonulniuk, és követniük kell az Egyesült Nemzetek határozatait és javaslatait.

Azt mondom, hogy nemzeti szinten minden országban azon kellene dolgozni, hogy működjenek a törvények és az igazságszolgáltatás, bármilyen tökéletlenek is, mielőtt szigorúbb törvényeket és olyan elnyomó rendszabályokat vezetnének be, melyek éppen azok kezére játszanak, akik akadályozzák a törvényességet és az igazságszolgáltatást.

Azt mondom, hogy a családokban mindenkinek azt kellene tennie a gyakorlatban, amit prédikál, és fel kellene hagyni a képmutató retorikával, amivel az új nemzedékeket mérgezi.

Azt mondom, hogy személyes szinten minden embernek erőfeszítést kellene tennie azért, hogy a gondolatai összhangban legyenek az érzéseivel és a cselekedeteivel, és egységes életet alakítson ki, így elkerülve az ellentmondást, ami erőszakhoz vezet.

De semmit sem hallanak majd meg abból, amit mondunk. Ugyanakkor maguk az események vezetnek majd oda, hogy a megszállók visszavonuljanak; a lakosság elutasítsa a kemény kezűeket, és egyszerűen azt követelje, hogy tartsák be a törvényeket; hogy a gyermekek tiltakozzanak a szüleik képmutatása ellen, és minden ember felrója magának az ellentmondást, amit magában és a körülötte élőkben okoz.

Egy sötét történelmi korszak végén járunk, és semmi sem lesz ugyanolyan, mint azelőtt. Lassacskán elérkezik egy új nap hajnala; a kultúrák elkezdik majd megérteni

egymást; a népek egyre inkább vágyakoznak majd egy mindenkit érintő fejlődés után, felismerve azt, hogy az a fejlődés, amelyből csak kevesen részesülnek, valójában senkinek sem fejlődés. Igen, béke lesz, és a szükség úgy hozza majd, hogy felismerjük, egy egyetemes emberi nemzet van születőben.

Addig pedig mi, akiket nem hallgatnak meg, mától fogva a világ minden táján azért dolgozunk majd, hogy nyomást gyakoroljunk a döntéshozókra, hogy terjesszük a béke ideálját, melynek alapja az erőszakmentesség módszere, és hogy előkészítsük az utat az új idők számára.

Igen, van értelme annak, hogy ez az Üzenet és ez az Egyetemes Humanizmus megerősödjön. Van értelme annak, hogy a fiatalok kiterjesszék ezt az Erkölcsi Erőt mint a Történelem alternatíváját... legyen ez az áramlat feltartóztathatatlan, és híre visszahangozzon a Föld minden nyelvén. Akkor az új nemzedékek kezdik majd el tanítani a felnőtteket egy újfajta szeretettel és megértéssel.

Végül, barátaim, szeretném veletek megosztani azt a mély bizonyosságot, mely azt mondja: „a Szent bennünk van, és semmi rossz nem történhet ebben a mély keresésben, mely a Megnevezhetetlent kutatja”. Azt hiszem, valami nagyszerű fog történni, amikor az emberi lények megtalálják az Értelmet, amit oly sokszor elvesztettek, és oly sokszor újra megtaláltak a történelem fordulóiban.

Barátaim, szeretném, ha az emberek meghallanák a „Mély” Üzenetét. Ez nem egy hangos Üzenet, ez egy nagyon halk Üzenet, amit nem lehet meghallani, amikor az ember meg akarja ragadni.

Barátaim, szeretném átadni a halhatatlanság bizonyosságát. De hogyan tudna valami halandó létrehozni valami halhatatlant? Talán inkább azt kellene megkérdeznünk magunktól, hogyan lehetséges, hogy valami halhatatlan a halandóság illúzióját kelti.

Milyen jó itt így együtt lenni, és a jelenről meg a jövőről gondolkodni. Milyen jó is, hogy ezekben a pillanatokban barátaink ezrei a világ különböző pontjain tanúi lehetnek ennek az eseménynek. Ugyanakkor ma már szükségtelen távoli helyeket találunk ahhoz, hogy kifejezhessük magunkat anélkül, hogy bárkit is megbántanánk, mert ezek a szavak nagyon messzire jutnak. Ezért bocsánatot kell kérnünk azoktól, akik támadásnak érezték az itt elmondottakat, hiszen egyáltalán nem állt szándékukban személyeskedni, inkább csak helyzetekre és meghatározott történelmi pillanatokra akartunk utalni.

Míg szavaink lassan elhalnak, a helyükbe a tekintetünk lép...

A tekinteteink megtalálják és mélyen megértik egymást.

Üdvözlés mindenkinek, szívtől szívhez.

Silo